

Святиня з натури

Олег Паламарчук

Мирослава не вдалася у своїх старших сестер ні подобою, ні характером. Якщо Ганною і Мариною мати не могла натішитися, то про наймолодшу сусідки приносили тільки погані чутки.

— Ваша донька безсоромно цілується з парубками серед білого дня. Розпусниця! Хто її візьме заміж?

Змалечку Мирослава ні до чого путнього не привчилася, хіба що до пустощів. Старші — допомога матері: в'язали, вишивали, не треба було їх до роботи заганяти. Прийде свята неділенька — обоє біля неньки — до церкви ідуть.

Та от навернулося лихо — двері їхньої хати обмазали люди дьогтем. Так таврували безсоромних дівчат.

— Ганьба нам! — плакали старші дочки.— Батьку, виженіть розпусницю Мирославу з хати! Хлопці нас через неї обходять!

Опинилася дівчина на вулиці, як безпритульний собака. Може, і забули б про неї, якби не побачив Мирославу відомий богомаз Микита Палець. А було це так.

Сам архієпископ замовляв у нього ікони для божого храму. Святих апостолів богомаз Палець намалював досить швидко, а ось Пречиста Діва ніяк не виходила. Треба було шукати натурницю.

"Де вони, пречисті? — міркував собі художник. — Хіба що в монастирі?"

Але до монашок його не допустили — закон не дозволив. Довелося шукати мадонну серед мирських грішниць. Але й ті відмовлялися позувати: жінки боялися ревливих чоловіків, дівчата — язикатих сусідок. Та й роботи у кожної — від зорі до зорі. Тільки Мирославі вже не було чого соромитися.

Від її ніжного відвертого погляду на художника зійшло справжнє натхнення. А минуле дівчини мало цікавило богомаза.

Через місяць вилита Мирослава явилася перед християнами в образі Пречистої Діви. Ікона висіла на видному місті. Жінки, що розповсюджували плітки про Мирославу, тепер ставали на коліна перед її зображенням. Серед них були Ганна і Марина. Дівчата, як вчила ненька, довго молилися, просили відпустити усі гріхи, які вони вже скоїли і які, ще, мабуть, вчинять. А з ікони сумно дивилися на них очі молодшої сестри.